

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2302)

τὴν γυναίκα του πού τὸν ἀγαποῦσε.

Ἡ Λάουρα ποτὲ δὲν τοῦ παραπονέθηκε γιὰ τίποτε. Ἦταν ἐνα τρυφερὸ καὶ αἰσθηματικὸ πλάσμα, γεμάτο ρομαντισμὸ καὶ τρυφερότητα. Ἄν καὶ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του ποτὲ δὲν τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει. Κι' ὁ Ἄλφρέντο νομίζοντας, ὅτι αὐτὴ τὸν περιφρονεῖ, ἔφυγε μιά μέρα μὲ μιά ἄσποιά γιὰ τὴ Ρώμη. Ἐμεινε ἐκεῖ ὡς τὸν καιρὸ πού ἔνα τηλεγράφημα τοῦ Γκιουζέππε τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ γυναίκα του ἡ Λάουρα, ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Ἐτρεξε νὰ τὴς ζητήσῃ συγχώρησι μὰ δὲν τὴν πρόλαβε ζωντανή. Καὶ τώρα πού ἐμπνοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιπλακτικὴ νύχτα πού πέρασε στὸ δωμάτιό του, ἔνοιωθε τὸ κακὸ πού τὴς εἶχε κάνει καὶ μετανοοῦσε πικρά.

Ἄλλὰ μετανόησε ἀκόμη πιὸ πικρά, ὅταν μετὰ λίγες μέρες ὁ πατέρας τῆς Λάουρας τοῦ πήρε πίσω — ἐφόσον ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει — ὅλη τὴν προίκα τῆς κόρης του καὶ τὸν ἀφῆρε πάλι στοὺς δρόμους.

Σήμερα μπορεῖτε νὰ δῆτε πάλι τὸν Ἄλφρέντο Κοσπίνι στὸ «Παλάτιο Φιρέντος» τῆς Βενετίας. Μὲ τὴν διαφορά ὅμως ὅτι κανεὶς τώρα πειὰ δὲν τὸν πλησιάζει. Δὲν εἶνε «ζιγκολό», ὅπτε «προκοιθῆρας», ἐξασκεῖ τὸ τίμιο ἐπάγγελμα τοῦ γκαρσονιού, μετασημειωμένος πικρὰ γιὰ τὴν ἀμυαλὴ καὶ ἀσώτη ζωὴ του.

ANTONIO TΣΙΛΙ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2294)

νὼν συταγματάρχης ἰσθῆξε τὸ μαυκί πὸ δεξιὸ χερσιὸ του ψηλά κι'... ἔδειξε τὸ «κλεμμένο ρολόγι» του στὸν ὄπρητῃ του, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ὥρα καὶ νὰ πεισθῇ κι' ὁ ἴδιος ! ! !

— Κάκιστον πράγμα ἡ ἀφῆρη μάδα, κύριε δικηκτὰ μου! περιώρισθηε τότε νὰ πῆ, μὲ εὐλαδικὴ κακεντρέχεια, ὁ ταγματάρχης Σμῶλγουνὸ στὸν κεραυνόπληκτο ἔσφικτικὸ συταγματάρχη του...

.....

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ σάλπιγγες σημειαναι πειγόντας τὴν... κατὰπαισι τοῦ γενικοῦ ἐλοδοαρμουὸ στὸ ἀτυχο σῦνταγμα τῶν ἰθαγενῶν «Μαυροπεδῖλων» !

Καὶ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ συταγματάρχης Μπράουν καθυλλίκευε τὸ ἀλόγῳ του ντροπισασμένους κι' ἔφευγε ὀριστικὰ ἀπ' τὸ σῦνταγμα του παρδιόντας τὴ διοίκησι στὸν Σμῶλγουνὸ !

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2269)

πάουντερ. Χτυποῦμε τότε τὰ ἀσπράδια νὰ γίνουν Μαρέγκα σφιχτή — προσθέτοντας σ' αὐτὴν κατὰ τὸ δισοτημα πού τὴν χτυποῦμε, ἀφοῦ ἀρχίσουν ν' ἀφρίζουν τ' ἀσπράδια, 3-4 κουταλιές ζάχαρι, λίγη-λίγη, τὴν ὅποια ἔχουμε κρατησεῖ ἀπὸ τὴν μισὴ ὀκτὰ ἀρχικῶς. Ὅταν γίνῃ δὲ ἡ μαρέγκα σφιχτὴ καλὰ (ἡ ἐπιτυχία μῆς μαρέγκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αὐτὰ, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εἶνε φρέσκα καὶ τὸ δοχεῖο πού τὰ χτυποῦμε, τὸ ὅποιο πρέπει νὰ εἶνε καθαρότατο), τὴν ἀνακατεῖομε λίγη-λίγη στοὺς κρόκους, ρίχνοντας συγχρόνως λίγα-λίγα καὶ τὰ ἀμύδαλα, ἀνακατεῖονας πάντα ἔλαφρὰ γιὰ νὰ μὴ κόψῃ ἡ μαρέγκα. Τὴν δλην δὲ μάζαν στρώνομε ἀπάνω στὴ ζύμη, ἡ ὅποια πρέπει νὰ ἔχη ὕψος δύο δαχτυλά σχεδόν. Ψήνεται δὲ σὲ φούρνῳ μέτριῳ, ἐπι μιά περίπου ὥρα, ὡστε νὰ ψηθῇ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ἡ ζύμη. Μὲ τὰς ἑσσεις αὐτὰς γίνεται ἕνα ταψάκι ἡ οὖο φόρμες, γιαι γιὰ μιά μόνον φόρμαν ἡ δόσεις εἶνε πολλῆς.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ ἀτελιέ.

Ὁ π ε λ ἄ τ η ς. — Ὁ πόνάξας σας αὐτὸς δὲν εἶνε καλὰ φωτισμένος.

Τί ἦμος εἶνε αὐτὸς ;

Ζ ω γ ο ἄ φ ο ς. — Ἰσχυρίσασθε πῶς δὲν εἶνε φαικῶς ὁ μεσημεριανὸς ἦμος μου ; Κι' ἐγὼ λοιπὸν εἶς λέω νὰ τρυθηρίτῃτε λίγο στὴν ἀσπρ... νὰ μὴν πᾶθετε καυμὰ ἡλιασὶ !

.....

Ἐνας νέγρος μοτοῖρ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕναν ἀντικαλὸ του πρωτοπλητῆ τοῦ μῶδῃ. Ὅταν ὅμως ἀνέβηκε στὸ ὄχιζ ἐδελισσε.

— Μὴ φοβάσαι Τάου, τοῦ εἶπε τότε ὁ πρωτοπλητῆς του. Πιζ; στὸν ἑαυτὸν σου εἶτι θὰ τὸν νοιάξω καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσης.

— Δὲν τὸ πιστεῖω, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέγρος. Νομίζεις ὅτι ἔνν ἔσρω... τί φεύγῃς πὸ εἶμαι ;

.....

Μετὰ τὸ πυγμαχικὸ μάτς.

Ὁ φανατικὸς θεατῆς. — Σεφόνισσα τόσο καλὸ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ μου, ὥστε ἔχασα τὴ φωνή μου.

Ὁ παροκακὰ φημισμὸς θεατῆς. — Μὴν φράζετε νὰ τὴν ὄφῃτε, γάρτε. Ἐνε στὸ ἀριστερὸ μου αὐτὶ !

.....

Ἡ αἰτία

— Τί καρούλα εἶνε αὐτὴ στὸ κεφάλι σου; Τί σοῦ συνέβη ;

— Μιά κοπέλλα μου πέταξε ἕνα τριαντάφυλλο.

— Μήπως ἦταν μὲζὸ κ' ἡ γλίστρα ;

— Ὅχι, ἀλλὰ γαντὰ μου βρασάσαν ἐξέγει τὴν αἰτιγιὴ ἡ γυναίκα μου!

.....

Ἐνα ἀνεφάρμοστο μέτρο.

Ἐπιταρ, ἔσρετε νὰ μοῦ ἀσπῆτε τε κανένα γάρμισμα κατὰ τῆς ἡπνίας ;

— Μάλιστα, ἕνα γάρμισμα πραιοκατάτατο: Νὰ μεταῖτε ὅς τὰ ζῖλια.

— Ναί, γιαιτὲ μου, ἀλλὰ τὸ μοῖρὸ μου δὲν ἔχει νὰ μετράει.

.....

Μιλοῦν δύο φιλενάδες.

— Ἐχετε πάλιν καρὸ πὸ σφαράρετε ;

— Ὅχι. Μῶλς πρὸ μᾶς ὅμως πῆήσασα τὸ πρῶτο πρῶστημῳ.

.....

Διάννα !

— Φίλε μου, λέει ὁ γιαιτὸς σ' ἕναν φίλο του, ἡ πρώτη μου ἡμεροσὴ διαγνώσι εἶνε ἐκείνη πὸ εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία !

— Ὅχι δᾶ ! Καὶ τί ἦταν αὐτὴ ἡ προφῆρμος διαγνώσις ;

— Διεπίστασα... τὸν θῆνατο ἕνῳς πελάτου μου !

.....

Καλὸ σημάδι.

— Τὰ παιδιὰ μας ἄρχισαν ἀπὸ πάλιν νοοῖς νὰ τρῶνε τὰ λητὰ τους καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πάλιν.

— Αὐτὸ, φίλε μου, εἶνε ἀντιθέτως ἕνα καλὸ σημάδι καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγο γιαιτὶ νὰ σᾶς στενοχωρῇ...

— Χμ... Σήμερα τὸ πρῶτο ἀσφαδῶς, τὸ μικροτῆρὸ μου παιδι κατὰπε ἕνα δεσάρομο !

.....

Κομπλιμέντο.

Κριτικὸς. — Ἀπὸ τὸ τελευταῖο σας μωδιότῳρμῳ ἕνα πράγμα μοῖσκανε ξεκορπιστῆ ἐντάτῳσι καὶ μ' ἐδαχάσῃσσε.

Συγγροφῆς (κολακευόμενος). — Ἀλήθεια. Καὶ ποῖο ἦταν αὐτὸ ; Τὸ σπῆλ ; Ἡ προτοπεια τῆς ἡτοπῆσσεος ;

Κριτικὸς. — Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Τὸ... γαρτῳ.

.....

Σκηνοθεσία.

Ὁ σκηνοθετῆς (στὸν ἡθοποιὸ). — Στὸ νέο ἔργο θὰ πεθᾶνῃς στὴν ἀμῆτη πρᾶξὶ καὶ θὰ σοῦ φάσῃον κατόπιν τὸν ἐπαρθεσο... Ἐπειδὴ ὅμως ἔχουμε μόνον τρεῖς ἡθοποιὸς καλλίγῳνομῳς... θὰ τοῖς δομηθῃς καὶ σὺ στὸ τραγοῦδι.

.....

Δικαιοτάτων.

Ἐπεινος. — Ὁ πατέρας σου δὲν διάζεται νὰ μοῦ δῶσι τὴν προῖκα σου.

Ἐπεινη. — Εἶσαι ἀδελος. Μᾶς τὴν δίνει λίγη-λίγη.

Ἐπεινος. — Ναί... ἀλλὰ ἔγῳ σὲ πῆρα μᾶ καὶ καλῇ !

.....

Τ' ἀμῆμητα.

— Ἐνας πὸν παίρνει διὸ γυναίκα; τί εἶνε ;

— Λίγαμῳς.

— Κι' ἕνας πὸν παίρνει τρεῖς ;

— Ἠβῆθος !

Ἀπὸ τῆς 23ης Σεπτεμβρίου ἤρχισε λειτουργοῖσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικεῖων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν εἰς διαπρεποῖς καλλιτέχνης μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σύνταγμα — Μητροπόλεως 14' — ἈΘΗΝΑΙ.